

KAPITOLA

2

Bob Puntičkár sa v stratách a nálezoch spriatelil s mnohými vecami – najmä s inými dáždňíkmi a vychádzkovými palicami. Keďže patril čarodejníkovi, dokázal poskakať a hovoriť.

„Odkiaľ pochádzaš?“

„Ako si sa sem dostal?“

Sklamalo ho, keď zistil, že len málo stratených vecí sa rado rozprávalo. Obľuboval rukavice, tie však nikdy nepovedali ani slovo. Počas šedivých dní často obhrýzal prsty na niektorej z nich. Po stratené rukavice sa nikdy nikto nevrátil.

Bob Puntičkár si čoskoro uvedomil, že stratené veci možno rozdeliť do troch skupín: dávno stratené, jednoducho stratené a obľúbené stratené. Majitelia vecí z poslednej kategórie sa ich vždy snažili nájsť. Patrili sem drahé kabelky, aktovky, hodinky, šperky, dokonca aj niektoré knihy a celkom dosť hračiek.

Ich majitelia sa objavovali v stratách a nálezoch takmer okamžite, a keď si všimli obľúbenú vec, ktorú stratili, volali: „Ach, vďaka bohu!“

Alebo: „Už som sa bál, že som to navždy stratil.“

Alebo: „Neviem, čo by som bez teba robila.“

Alebo: „Ďakujem veľmi pekne, že ste našli môjho medvedíka.“

Klobúky a kabáty patrili medzi jednoducho stratené veci a veľmi sa tešili, keď ich majitelia znova našli. Medzi dávno stratené veci patrili väčšinou len dáždnyky a vychádzkové palice všetkých možných tvarov a veľkostí. Každý rok sa ich do strát a nálezov dostali tisíce.

